

THÀNH - KINH BÁO

NĂM THỨ 7

AOUT-SEPTEMBRE 1937,

SỐ 78-79

TÒA SOẠN BÁO:

Số 1, Phố Nguyễn-Trãi
Hà-nội, Bắc-kỳ

THƠ VÀ TIỀN-BẠC /

Xin gửi cho Muc-sur W. C. Cadman
Quản-ly Thành-Kinh Báo
Hà-nội, Bắc-kỳ

LỆ MUA BÁO:

Một năm (12 số) giá 1.000
Mỗi số 0p.15
Mua báo xin trả tiền trước

HỒI CHUÔNG TỰ-DO VANG TỚI ĐÂU RỒI?

N GÀY 14 Juillet ở Pháp và thuộc-địa cũ-bánh lễ Dân-quốc Khánh-niệm. Ngày ấy năm 1789, dân thành Ba-lê xông vào tàn-phá thành-lũy Bastille kiên-cố bấy lâu dùng làm nơi giam-cầm tù-phạm. Biến-dộng ấy đánh dấu nền dân-chủ cộng-hòa của nước Pháp và nêu cao quyền tự-do của cá-nhân và của quần-chúng, nên từ đó đến nay người ta lấy ngày ấy làm quốc-lễ. Nào duyệt binh, nào bày cuộc vui-chơi, nào diễn-thuyết, nào yến-tiệc, người ta hớn-hở, hăng-hải tỏ lòng yêu-mến tự-do. Hằng năm đến ngày lễ long-trọng này, chúng tôi lại liên-tưởng đến linh-hồn nhân-loại đang cần được giải-fóng bội phần hơn.

Loài người bị tội-lỗi trói-buộc

“**T**ÔI là người có quyền tự-do” Ai cũng nói thế, hoặc gắng-gượng nói như thế. Ai cũng tự nhận là chủ của thân mình, muốn dùng nó làm chi tùy ý. Nhưng mà lăm lăm, ta có ngờ đâu những tư-tưởng, công-việc và ngôn-ngữ của ta vẫn phục theo các thói quen, tục-lệ, văn-hóa và sự học-thức đã dầm-thấm cốt-tủy mình, chúng tôi xin nói thêm rằng đã trở nên một phần sinh-mạng mình. Ta có ngờ đâu cuộc đời mình chỉ là nắn theo khuôn-khò

cuộc đời tổ-tiên ta từ mấy ngàn năm về trước. Ta có ngờ đâu trong ta vẫn có một năng-lực lôi-cuốn mình theo những tình-cảm hư-hoại, những tiếng gọi của cơn cảm-dỗ, những ý-hướng về cuộc đời tội-lỗi. Đức Chúa Jê-sus phán rằng: «**A**ỉ phạm tội là tội-mọi của tội-lỗi» (Gi. 8: 34). Lưới-bẫy tội-lỗi càng ngày càng riết lại, giam-hãm loài người vào một tình-thế thâm-khổ góm-ghê. Kia, những gia-đình tan-nát, những cuộc đời như cánh hoa trôi, những trang thiếu-niên ốm-yếu, những người linh tàn-lật, những tòa án oai-nghiêm, những nhà tù lạnh-lùng, há chẳng đủ khiến ta tin chắc rằng linh-hồn nhân-loại đang đầu-phục tội-lỗi sao? Những sự chú-trọng của nhà hiền-triết, những lý-thuyết sâu-nhiệm của ông giáo-chủ, những chương-trình cải-cách của bậc quốc-trưởng vẫn không thể trừ nạn đạo-tâm khủng-hoảng vốn nguy gặp trăm ngàn lần nạn kinh-tế quần-bách.

Đấng Christ mở dây trói-buộc

NĂM 1862, khi người da đen ở nước Mỹ đọc sắc-lệnh của Tổng-thống Abraham Lincoln cho mình được quyền tự-do và được di hành, thì họ sung-sướng, hớn-hở như được cất lên từng mây vậy. Nhưng vẫn chưa bằng một người được buông-tha khỏi xiềng-xích

của tội-lỗi, khỏi khám tù của vật-dục. Sự buông-thả ấy Đức Chúa Jê-sus-Christ đã ban cho cả nhân-loại. Đây, Ngài phán mấy lời hiệu-nghiệm suốt mười chín thế-kỷ rồi: «Nếu Con buông-thả các người, các người sẽ thật được tự-do» (Gi. 8:36); «Ngài đã sai Ta đến rao cho kẻ phu-tù được tự-do, kẻ bị cầm tù được ra khỏi ngục» (Ê-sai 61:1). Anh em hãy mở hộ sử-ký Hội-Thánh và hộ sử-ký thế-giới mà xem những bức tranh rực-rỡ, cực-xảo làm chứng rằng chỉ một mình Ngài cứu được nhân-loại: Nào trường đua đồ huyết hóa ra nhà-thờ, nào nơi tranh-cướp đời thành nhà thương, nào dấu thập-tự đổ trên các công-cuộc từ-thiện, nào nền-tảng xã-hội và văn-hóa biển-cái, nào sự kỳ-thị về chủng-tộc và quốc-gia bị trừ-bỏ, nào những gia-dình tan-nát được hàn-gắn, những cuộc đời đau-thương được băng-bỏ, những tù-phạm cải là qui chánh, những phong-tục dã-man bị trừ-bỏ, những hình-tượng, miếu thờ, mê-tin, dị-doan bị hủy-diệt! Hỡi ai bị ngọn ba-đào tội-lỗi lôi-cuốn, hãy mau nắm cái phao cứu-rỗi của Đức Chúa Jê-sus, hãy nhận lấy sự tự-do của Ngài ban-phát.

Tự-do vì làm tội Đấng Christ

NHƯ trên đã luận, người ta chỉ là một loài phải phục-thuộc, không phục cái dở thì phục cái hay. Chúng ta được buông-thả khỏi làm tội-mọi cho tội-lỗi để trở nên-tôi-mọi của Đấng Christ. «Mâu-thuần!» Có anh em sẽ nói thế. Nhưng làm tội-mọi của Đấng Christ chính là bí-quyết để được tự-do. Khi tin-dồ tôn Đấng Christ làm Vua Cao-cả trị-vi trên ngài lòng mình và đời mình, khi người cúi đầu trước ý-chỉ Ngài không chút tranh-luận hoặc lăm-bầm, khi bởi đức-tin người trao hết mọi sự cho Ngài chủ-trương thì sự sống dư-dật, toàn-năng, thánh-khiết của Ngài sẽ tràn khắp tâm-thân tin-dồ, nhắc bằng người lên một cuộc đời cao-thượng, trong-sạch, trẻ-trung. Người

sẽ được tự-do hoạt-động trong bầu không-khí yêu-thương và hi-sinh, không bị một sức gì cản-trở hay ép-buộc. Anh em còn phục quyền tâu xác-thịt, còn ngại-ngùng hi-sinh tâu thân cho công-việc Chúa, hoặc không dám mạnh-bạo xin lỗi người mình đã làm thiệt-hại chăng? Còn như thế tức là anh em chưa hưởng hết ơn cứu-rỗi của Chúa, chưa mang dấu-tích của Cứu-Chúa toàn-năng trên cuộc đời mình, chưa sống trọn theo khuôn-khô của Tin-Lành. Hôm nay anh em hãy dứt-bỏ cuộc đời «lưu-lạc trong đồng vắng» ấy, hãy kíp vào «đất Ca-na-an» yên-nghỉ và tự-do của Đấng Christ sẵn cho.

Anh em cỡi trời cho tội-nhân đi!

NHƯNG anh em chúng ta phải đau lòng xót dạ khôn xiết vì mình được tự-do trong Đấng Christ mà đồng-bào vẫn làm tội-mọi của quỷ Sa-tan. Mới có một vạn người Việt-Nam nhập-tịch nước thiên-dàng mà ta đã lấy làm nhiều lắm sao? Một mình anh em được giải-cứ là đáng thỏa-mãn rồi ư? Ôi! Nguyên lửa Thành-Linh thiêu-đốt lán-hồn ta cho nóng-nảy, làm chạy cả guồng máy Hội-Thánh Đấng Dương, đến nổi tài-năng, sức-lực, tiền-của, thi-giờ, mồ-hôi, nước mắt và huyết của hết thủy tin-dồ sẽ đem dùng để «sự nhận-biết vinh-quang Đức Giê-hô-va sẽ đầy-dẫy khắp đất (Việt-Nam và các miền thượng-du) như nước đầy tràn biển» (Ha-ba-cúc 2:14). Anh em hãy đi, hãy đem Tin-Lành tự-do mà buông-thả tội-nhân. Hãy nhớ rằng Đấng Christ phải làm tội-mọi Đức Chúa Trời thì mới giải-cứ được anh em, và anh em cũng phải làm tội-mọi Đấng Christ thì mới giải-cứ được đồng-bào. Ôi! Nguyên tiếng kêu-la của Sứ-đồ Phao-lô được một hồi-thanh to-tát và oanh-liệt trong đời sống anh em: «Không rao-truyền Tin-Lành thì khôn-khó cho tôi thay!» (I Cô 9:16). — T. K. B. (Đ. Đ. T.)